

Karalienės siuvėjos paslaptis

CHARLOTTE
BETTS

Alma littera

Pirmas skyrius

1819-ųjų sausis

Pezaras, Italija

Mudviem su mama artinantis prie Pezaro, vis dar nesitvėriau apmaudu, o tarp mūsų tvyranti įtampa buvo kaip toji ledinė sausio popietė. Dienų dienas keleivinė karieta riedėjo provėžuotu keliu, besidriekiančiu išilgai sniego nubarsytų kalnų šlaitų. Karietai gąsdinamai dunksint per akmenis, pabalusiais krumpliais laikėmės įsitvėrusios rankenų. Ir nors kelionė buvo varginanti, nuo pat Areco persimetėm tik vienu kitu žodžiu.

Mano smulkutė mama įsisupusi į antklodę gūžėsi sėdynėje priešais. Aš spoksojau pro langą, mintyse perkratydama mūsų barnio smulkmenas. Kalnų jau nebuvo matyti, prieš akis driekėsi kalvotas peizažas ir dirbamos žemės laukai. Galų gale privažiavome Fano miestelį prie jūros, kur dauguma keleivių išlipo. Karietai riedant pakrantės keliu, mudvi su mama ir toliau nejaukiai tylėjome. Kurį jau kartą lemtis mus nubloškia į nepažįstamą miestą, kad vėl pradėtume gyvenimą iš naujo? Galbūt šį kartą, meldžiu, kad šį kartą mes ten liktume. Iki šiol mudvi klajojome kaip lengvo vėjelio draikomi usnių pūkeliai, vos keliems ramiems mėnesiams apsištodamos kokiame kaime ar miestelyje, bet vejamos nuolat mamą kankinančio paniško nerimo vėl keldavome sparnus.

Nors buvau suirzusi dėl mamos sprendimo vėl leistis į kelionę, pakrantės vaizdai mane nuteikė optimistiškai. Karieta lingavo pučiama žvarbaus vėjo. Pajūryje man dar neteko gyventi, todėl iš netikėtumo ir jaudulio negalėjau nustygti vietoje. Į krantą ritosi baltomis kepurėmis vainikuotos bangos, aš troškiau būti ten ir pajusti ant veido sūrų jūros alsavimą. Nuleidusi langą, iškišau galvą.

– Emilija, šalta! – sudraudė mama.

Ledinio vėjo gūsis užėmė kvapą. Prilaikydama ranka skrybėlaitę ir braukdama šalin į veidą besiplakančius plaukus, nusijuokiau.

Įspėjimo šūksnį kone visiškai nustelbė bangų mūša. Pažvelgiau per petį ir pamačiau į mus didžiuliu greičiu lekiančius du keršus arkliukus ištiestais sprandais ir priglundusiomis ausimis. Jie traukė grėsmingai į šalis linguojantį fajetoną, kurio keleiviai klykė iš siaubo. Dar po kelių akimirku arkliai prašvilpė pro šalį ir fajetonas trenkėsi į mūsų karietos šoną. Pasigirdo kurtinantis džerškimas. Nuo smūgio loštelėjusi atgal, dar pamačiau iš siaubo perkreiptą arklius bandančio suturėti vežiko veidą.

Mama riktelėjo, kai nuriedėjome nuo kelio ir mūsų karieta trenkėsi į medį. Plojausi ant grindų, petį nutvilkę aštrus skausmas. Aplinkui aidėjo riksmas ir klegesys. Žvengė persigandęs arklys. Paskui tylą, drykstančios odos garsas, ir siūbuojanti mūsų karieta sustojo.

Palengva iškvėpiau.

Iš apskrito, mirtinai išbalusio mamos veido į mane klausiamai žvelgė pilkos akys.

Pasitrynusi petį, atsistojau ir atidariau dureles. Kadangi didžiąją gyvenimo dalį praleidome keliaudamos, aš laisvai kalbėjau prancūziškai ir itališkai, o mamos tartis buvo su ryškiu anglišku akcentu. Todėl vengdama patraukti nepageidaujama aplinkinių dėmesį ji visad palikdavo bendravimą man.

Mūsų vežikas ramino įnirtingai karčius purtančius įsigądinusius arklius.

Pribėgau prie apvirtusio fajetono, kurio ratai vis dar sukosi. Pakinktų apraizgyti kerši poniai vartė akis ir kanopomis rausdami žolę sunkiai alsavo.

Vadeliotojas, tik vos jaunesnis už mane, gulėjo paslikas ant žemės, o iš po šviesių jo plaukų vinguriavo kraujo srovelė.

– Gyvas? – paklausiau.

Vaikinas linktelėjo galva.

– Kvaišos poniai! – Jo akys buvo šviesiai mėlynos. Itališkai kalbėjo su tokiu pat ryškiu akcentu kaip mama, supratau, kad anglas.

Paskui žvilgsnis nukrypo į tai, kas man atrodė kaip drabužių ryšulys, bet štai toji krūva pajudėjo. Nuskubėjusi į pagalbą, pamačiau, kad tai maža mergaitė. Jos veidelį dengė juodos garbanėlės. Nubraukusi jai nuo akių plaukučius, išvydau ant kaktos gužą sulig balandžio kiaušiniu. Kai paėmiau ant rankų, mergytė sumirksėjo.

Iš už fajetono pasigirdo silpnas balsas, o tada pasirodė ryškiai raudonu batu apauta koja.

Pasodinau mergaitę ant žemės ir nuskubėjau padėti.

Stamboka vidutinio amžiaus ponia gulėjo ant žemės. Iš po sijonų, užkilusių virš kojinių, kyšojo storokos šlaunys.

– Viktorina! Vili! – šūktelėjo ponia. Iš gomurinės tarties sprendžiau, kad ji gali būti vokietė.

Padėjau jai atsisėsti ir, kad atgautų padorią išvaizdą, nuleidau sijonus. Ponia visai nenukentėjo, tik ant akių jai užsmuko pernelyg aukšta skrybėlė, puošta didžiulėmis stručio plunksnomis. Juodų plaukų perukas po skrybėle irgi persikreipė.

– Kur mano sūnus Vilis? – paklausė ponia. Jos lūpos buvo padažytos skaisčiai raudonai, antakiai pajuodinti, skruostai tirštai nutepti skaistalais.

Nubraukiau jai nuo peties purvo grumstą.

– Vadeliotojas? Jis prasikirto galva, o šiaip sveikas.

Moteris apsidairė sunerimusiomis akimis.

– O Viktorina?.. Nesusižeidė? Kur mano brangi mažytė?

– Nesijaudinkite, ji čia pat, – grįžau prie mergaitės ir paėmiau ją ant rankų.

Ponia ištiesė žiedais apmaustytas rankas.

– Eikš pas mamą, širdele.

Kiek nustebusi, padaviau jai mergaitę. Kad ir kiek užsiptėtų baltųjų ar skaistųjų, vis tiek į mergaitės mamą nebūtų panaši. Labiau jau į močiutę.

Viktorina sukūkciojo ir galva prigludo prie iškilios moters krūtinės.

Mūsų vežikas pasiknibinėjo apie ponių kojų barzdeles ir išlaisvino arkliukus iš juos apipainiojusių pakinktų.

– Šia karietaite namo grįžti nepavyks, – įspėjo Vilį. – Ratas sulinko.

Jaunuolis atkišo apatinę lūpą ir spyrė į jį papiktinusį ratą.

– Niekam tikęs šlamštas!

– Padėk man atsistoti! – šūktelėjo ponia.

Aš paėmiau iš jos virkaujančią mergaitę, o tuo metu Vilis padėjo motinai atsistoti. Ji buvo nedidukė, net žemesnio ūgio už mano mamą, bet apkūni. Putli jos krūtinė po keliomis pagurklio klostėmis atrodė kaip lentyinė.

Perdavęs Viliui vadžias, mūsų vežikas išjudino fajetoną ir pastatė ant ratų. Atvertos kriauklės formos karietaitė buvo gausiai paausiuota ir inkrustuota perlamutru. Vidus išmuštas mėlynu aksomu, puoštas sidabriniais apvadais.

Baimingai krūpčiodamos stebėjome, kaip Vilis su vežiku išvilko fajetoną į kelią.

Kol bandžiau raminti mane tvirtai apsikabinusią Viktoriną, jos karštos ašaros suvilgė man petį.

– Gal norėtumėt su mumis važiuoti į Pezarą? – bandžiau perrėkti garsų mergaitės kūkciojimą. – Manau, ten susirasite račių, kuris sutaisys jūsų fajetoną.

– Kažkam teks atlyginti už apgadintą mano karietą, – įsmeigęs akis į Vilį, pareiškė vežikas. – Priekis įlenktas, dažai nubruožti. Gali ilgokai užtrukti, kol vėl galėsiu leistis į kelią.

Ponia nekantriai mostelėjo ranka.

– Mes viskuo pasirūpinsime. Nuvežkite mus į Viktorijos vilą, ir jums bus dosniai už vargą atlyginta.

– Pririšiu jūsų arkliukus prie maniškių, kad bėgtų greta.

Visi nuėjome prie mūsų karietos ir sulipome vidun.

– Emilija Barton, – prisistačiau, – o čia mano mama Sara. Ketiname apsigyventi Pezare.

– Ateikite rytoj pas mus vakarienės, – karieta sulingavo, kai ponia visu nemažu savo svoriu klestelėjo ant sėdynės greta mamos. – Jaučiuosi skolinga už nepatogumus, kurių dėl mūsų patyrėte.

Mama sunerimusi dirstelėjo mano pusėn, bet aš apsimečiau nepastebėjusi. Žinojau, kad atsisakys kvietimo; ji visad kratydavosi bet kokio bendravimo.

– Būtų malonu, – atsakiau poniai.

– Viktorijos vila yra San Bartolo kalno papėdėje, kiek iškilusi virš miesto. Bet kas jums parodys kelią.

Žinojau, kad laukia kova su mama, bet tvirtai nusprendžiau pasinaudoti proga ir užmegzti naujų pažinčių mieste, turinčiame tapti naujaisiais mūsų namais. Viktorina įsitaisė man ant kelių ir jau nebeverkė. Tik karietai riedant tolyn kartkartėmis žagtelėdavo. Vilis paniuręs sėdėjo šalia, akis įsmeigęs į batus.

Nekantraudama išvysti pirmuosius Pezaro vaizdus, ėmiau dairytis pro langą. Prieš akis praslinko vynuogynuose ir alyvmedžių giraitėse sutūpę nameliai terakotos plytelių sienomis. Neilgai netrukus mes pro vartus įvažiavome į tvora apjuostą miestą. Pervažiavę aikštę su kolonada ir granito fontanu viduryje, įsukome į siaurą gatvelę, o iš ten – į užeiigos kiemą. Pasodinau Viktoriną greta jos mamos ir išlipau iš karietos.

Ponia, vis dar persikreipusia skrybėle ir peruku, išsilenkė pro langą ir sušuko:

– Nepamirškite! Viktorijos vila. Rytoj!

Karietai išsukant iš kiemo, Viktorina mums pamojavo.

Mama pažvelgė į mane. Pamačius, kad jai trūkčioja akies kamputis, mane užliejo gailestis dėl to ją nuolat kankinančio nerimo. Kad ir amžinos viena nuo kitos priklausomos pakeleivės, buvome labai skirtingos.

Šnerves pakuteno keпамų svogūnų kvapas. Nuovargis, liūdesys ir nepasitenkinimas, kurį jaučiau pastarosiomis dienomis, staiga kažkur išgaravo. Mes jau čia ir pradėsime gyvenimą iš naujo.

Ištisiau mamai ranką.

– Eime vidun?

Kitą dieną pučiant žvarbiam šiaurės vėjui leidomės stačiu šlaitu kopti į Viktorijos vilą. Iš abiejų kelio pusių augo seni ažuolai, plytėjo vynuogynai ir alyvmedžių giraitės. Smuklės šeimininkas patarė mums dairytis ir kitų prabangių vilų, *casini di delizia*, kurias turtingieji septynioliktame amžiuje pasistatė San Bartolo kalne. Tais laikais plačiai garsėjo klestintis dela Roverių šeimos dvaras Pezare.

Mama apsilvilko savo geriausią rudą vilnos suknelę, bet jos pečiai buvo sulinkę, kaktoje susimetė nerimo raukšlė.

– Turėtume ieškotis darbo, o ne su mandagumo vizitais lankytis.

Kaip keliaujančios siuvėjos mudvi nuolatinio uždarbio neturėjome, todėl vis sukdavome galvą, kur gauti pelningų užsakymų.

– Jei ne tai, kad didžiąją dalį pinigų, gautų už Končių dukters vestuvinę suknelę, teko išleisti kelionei iš Florencijos, mūsų padėtis dabar nebūtų tokia apgailėtina, – papriekaišta-

vau. – Be to, tikiuosi, kad ponია, kuriai pagelbėjome per nelaimę su karieta, gal mus kam nors rekomenduos.

– Gal. Bet... – mama sugriebė man už rankovės. – Neik taip greitai, Emilija.

– Bet kas?

Pasiraukiosi mama pratarė:

– Toji ponია iš fajetono keistoka. Pripažink. Iš žiedų ant jos pirštų spėju, kad turi turtingą vyrą, o ir jos aksominis apsiaustas puikios kokybės, bet mane nustebino keista skrybėlė ir skaisčiai raudoni batai... Visai nederami tokio amžiaus damai, – mama suspaudė lūpas. – Ir ji dažosi.

– Daugybė moterų dažosi.

– Bet dabar jau visiškai nemadinga. Be to, užimančios aukštą padėtį ir gerai išauklėtos moterys nenaudoja kosmetikos kaip pakliuvo. Nesuprantu, kaip jai kambarinė taip atrodančiai leido pasirodyti viešumoje.

Mama rengiasi nuosaikiai, ant jos veido nepamatysi nė dulkelės ryžių pudros. Ji mėgsta kartoti, esą labai svarbu klientėms parodyti, kad turime nepriekaištingą skonį. Kadaisė, dar iki man gimstant, ji tarnavo vienos aristokratės kambarinė ir ten išmoko gražių manierų. Kartkartėmis mama prisimindavo įgimtą buvusios šeimininkės eleganciją ir prabangių namus, kuriuose jai yra tekę gyventi.

Mama pakėlė akis į žemišką dangų.

– Mums nevertėtų ten užsibūti. Bus sunku sutemus leistis nuo kalno ir neišklysti iš kelio.

Pūtė kiaurai smelkiantis žvarbus vėjas, ir aš lengviau atsikvėpiau, kai priėjome kiparisų alėją. Smuklininkas mums sakė, kad alėja ir veda į Viktorijos vilą. Greitai perėjusios sodą, atsidūrėme prie imponantiško mūrinio namo, kurio naują stogą vainikavo didelis kupolas. Kiemas buvo nusėtas smėlio krūvų ir lentų, darbininkai laipiojo pastoliais, nešdamiesi ant pečių sunkias akmenines plokštes. Galerija su ko-

lonomis viename pastato sparne jau buvo baigiama. Matėsi, kad ir iš kitos pusės tokia bus pristatyta.

Paradines duris saugojo du kareiviai dryžuotomis popiežiaus gvardijos uniformomis su šalmais ir alebardomis. Po Napoleono pralaimėjimo Vienos kongreso nutarimu Maršo provincija buvo gražinta popiežiaus jurisdikcijai, bet aš nesupratau, kodėl tie kareiviai ėjo sargybą Viktorijos viloje. Sulėtinome žingsnius, o kad niekas mumis nesusidomėjo, kilstelėjau geležinių durų plaktukėlį ir pabeldžiau.

Prie mūsų kaipmat pribėgo du dideli šunys, lodami taip garsiai, kad prižadintų ir numirėlių. Mudvi su mama sustojome kaip įkastos.

Paskui šunis atskubėjo vyras.

– Titai! Bruna! Čionai, nenaudėliai!

– Atėjome jūsų šeimininkės kvietimu, – pasakiau, kai vyriškis pasiėmė šunis.

Tarnaitė atidarė duris, paėmė mūsų apsiaustus ir pakvietė eiti su ja. Iš už vienu nuo vestibulio vedančių durų sklido puodu tarškėjimas ir pakelti moterų balsai. Ore sklاندė apetitą žadinantys česnakų ir keamos duonos kvapai.

Pasigirdo skardus vaiko juokas, kai kambarinė pravėrė salono duris ir pranešė apie mus:

– Ponia, sinjora ir sinjorina Barton.

Mudvi stabtelėjome tarpduryje. Ponia, kurią išgelbėjome iš fajetono, pasikaišiusi sijonus keturpėsčia ropojo grindimis, vaidindama arklį. Ant prunkščiančio ir besispyriojančio „arklio“ krykštaudama iš džiaugsmo raita sėdėjo Viktorina. Mergaitė ant kaktos nuo vakarykščio kritimo liko mėlynė, o šiaip ji atrodė visiškai sveika.

Mama dirstelėjo į mane, aiškiai priblokšta tokio damai nederamo elgesio.

– Užeikit! Užeikit!

Viktorinos motina kryptelėjo, ir mergaitė garsiai kikendama nuvirto ant grindų.

Salonas buvo gražių proporcijų, su aukštomis kesoninėmis lubomis ir arkiniais langais. Akį traukė prašmatnus turkiškas interjeras. Dideliame akmeniniame židinyje spragsėjo malkos, sienas puošė portretai paausuotuose rėmuose. Aki-vaizdu, kad šeiminkė tokią prabangą galėjo sau leisti.

– Tikiuosi, jau atsigavote po vakarykščio nemalonaus incidento? – pasiteiravau.

Ištiesusi apsmukusiomis šilkinėmis kojinėmis apmautas storas trumpas kojas, dama gūžtelėjo pečiais.

– Baisaus čia daikto. Tik kūlverstis. Nors, žinoma, Vilis pasiėlgė nedovanotinai, šitaip mus išgąsdino. Teko griežtai jį išbarti.

Ponia iškėlė rankas.

– Padėkit man atsistoti! Mes jau kokį pusvalandį žaidžiam arklį ir raitelį. Išvargau.

– Nesistebiu, – pasakiau sugriebusi ją už rankų. Viktorina sukikeno ir atėjo man padėti mamą pastatyti ant kojų.

Ponia sunkiai šleptelėjo į minkštą fotelį ir rankos mostu nurodė mums atsisėsti ant dailiomis pagalvėlėmis nukrautos sofos. Jos plaukuose pastebėjau voratinklio nuoplaišą, sijos vietomis buvo dulkėtas.

– Andželika, brangioji, susipažink – mūsų išgelbėtojos. Sinjora ir sinjorina Barton.

Pasigirdo kostelėjimas. Atsisukusi pamačiau kampe sėdinčią tamsiaplaukę moterį.

– Grafienė Oldi, mano freilina, – pristatė namų šeiminkė. Mama pažvelgė į mane nuostabos kupinu žvilgsniu.

Grafienė Oldi, daili, maždaug trisdešimties, mums darant reveransus, priėjo ir paklausė:

– Gal turite Pezare giminių ar draugų?

– Ne.

Mes niekur neturime nei draugų, nei giminių. Akimirką mintyse šmestelėjo laiminga mano draugės Džulijos šypse-

na, ir vėl man sukilo pyktis, kad per mamą vis kraustomės iš vieno miesto į kitą.

– Eikš pas mamytę, – ponía pasisodino Viktoriną ant kelių. – Čia gyvenu dar tik dvejus metus, bet vietinis klimatas man tinka, o ir kraštovaizdis malonus akiai. Vasarą maudausi jūroje... labai sveika.

Palinkusi į priekį ji teatrališkai sušnibždėjo:

– Be to, gyventi Pezare labai pigu.

Salone buvo karšta, ir mano pirštai atitirpo. Sukau galvą, kaip būtų tinkamiausia prisistatyti. Dirstelėjau į mamą. Sėdėjo nuleidusi akis ir sukryžiuvusi rankas. Akivaizdu, kad neketina man padėti. Todėl giliai įkvėpiau ir suvokdama aki-mirkos svarbą pradėjau kalbėti:

– Mudvi su mama esame puikios siuvėjos.

Dabar ne laikas apsimestiniam kuklumui. Juk nežinia, ar dar kada sutiksime tokią pasiturinčią ponią, ir dar skolingą mums paslaugą.

– Ką tik baigėme siūti kraitį sinjorinai Lukrecijai Konti iš Florencijos. Ji išteka už Mantujos kunigaikščio brolio, todėl darbas turėjo būti nepriekaištingos kokybės. Turime rekomendacijas ir mielai jas pateiktume susidomėjusiems. Gal kas iš jūsų draugų...

Ponía suplojo delnais, jos veidas nušvito it vaiko.

– Prieš kurį laiką man teko atleisti savo freiliną, ir dabar mano garderobas stačiai apgailėtinas. Norėčiau pasisiūti naują pokylio suknelę. Smaragdinės spalvos, rusiško stiliaus su auksiniais apvadais. Ar galėtumėte tokią pasiūti?

Stengdamasi neparodyti, kokia jai nepriimtina net mintis apie tokį drabužį, mama kuo mandagiausiai ištarė:

– Jums patogiu metu ateisime ir atsinešime pavyzdžių knygas.

Supratusi, kad misija pavyko, su palengvėjimu atsidusau, bet tada susivokiau nežinanti ponios vardo. Netradiciškai

prasadėjęs mūsų vizitas sumaišė kortas ir dabar jau buvo nesmagu klausti.

Viktorina ėmė muistytis, taršyti motinai plaukus ir bučiuoti skruostus. Mergaitė norėjo viso jos dėmesio sau.

Mama pašnibždėjo man:

– Matai? Sakiau, kad neturi kameristės, kuri padėtų jai deramai apsirengti.

– Noriu valgyti! – sušuko Viktorina. – Kada grįš tėtis?

– Greitai, mažute. Bėk į virtuvę ir paprašyk riekutės duonos.

Iš virtuvės atsklido malonus kepamos mėsos kvapas. Aš irgi buvau alkana ir svarsčiau, kada gi gausime pavalgyti. Ilgai laukti neteko.

Trinktelėjo paradinės durys. Pasigirdo smarkus vyro juokas ir garsūs žingsniai.

– Baronas grįžo iš medžioklės! – mūsų bevardė šeimininkė susiglostė standžias garbanas, užsikišo jas už ausų ir nukreipė akis į duris.

Durys plačiai atsivėrė ir kambarin įėjo du vyrai. Aukštesnis iš jų, maždaug trisdešimt penkerių, vešliais juodais plaukais ir įmantriai užsuktai ūsais, pakėlė ponios ranką prie savo putlių lūpų.

Pajutusi nuo vyro purvu aptaškytų drabužių sklindantį arklių tvaiką, mama suraukė nosį.

Kambarin įbėgo Viktorina ir apsikabino baroną per kelius.

– Laukiau tavęs, tėveli!

Baronas pasilenkė ir mergaitę pabučiavo.

– O kas šios ponios? – pasisukęs į mudvi su mama, paklausė vyras. Gerokai per šešių pėdų ūgio, žydinčio stoto ir užtikrintos laikysenos, atrodė, jis vienas užpildo visą kambarį.

– Sinjora ir sinjorina Barton, – pristatė grafienė Oldi. O tada pasisuko į mus. – Mano broliai. Baronas Bartolomėjus Pergamis ir Luidžis Pergamis.

– O taip! – pasakė baronas. – Dvi gerosios samarietės. Dėkojame jums ir atsiprašome, kad Vilis nustūmė jus nuo kelio.

– Nėra už ką, – pamačiusi virš mūsų palinkusią jo aukštą figūrą baikščiai murmtelėjau. Atrodė neįtikėtina, kad jis gali būti tos mažutės apskritutės moteriškės, kuriai padėjome, vyras. Juk mažiausiai penkiolika metų jaunesnis.

– Eime valgyti, – pakvietė baronas.

Suėjome į valgomąjį, kur mūsų jau laukė Vilis, pagyvenusi juodai apsirengusi moteris ir jaunas vyras nuosaikiais drabužiais, su tamsių netvarkingų garbanų kupeta. Mūsų nepristatė, o Vilis apskritai tarsi nepastebėjo.

Tarnai aukso spalvos liemenėmis po juodais siuvinėtais švarkais skaisčiai raudonu pamušalu atstūmė mums kėdes. Ant stalo buvo patiektos kelių rūšių sriubos, pyragai, kepti laukiniai paukščiai, frikasė ir pudingai.

Paslapčiom nužvelgiau šalia sėdintį jauną vyrą. Jis buvo tik kiek vyresnis už mane. Ereliška nosis kaip senovės Romos kario. Ir nors vaikinys nebuvo gražuolis įprastine šio žodžio prasme, mano dėmesį patraukė santūrus žiburiukai jo akyse ir plati šypsena.

– Alesandras Fiorelis, – prisistatė mano kaimynas, – Viktorinos mokytojas. – Jo balsas buvo šilto malonaus tembro.

Akimirką žvelgiau į jo gintaro atspalvio akis.

– Emilija Barton, – ištariau kaistančiais skruostais.

Baronas ir jo brolis ėmėsi pasakoti, kaip rytą jiems sekėsi medžioklė. Žodžiais rungėsi vienas su kitu, kambaryje aidėjo jų juokas. Senutė valgė ir tylomis juos stebėjo. Vilis išgėrė nemažai vyno.

– Sinjorina Barton, Viktorina papasakojo, kaip ją išgelbėjote, – pradėjo kalbą Fiorelis. – Iš kur jūs kilimo? Jei neklystu, jūsų mama anglė?

– Iš kur aš kilusi? Iš visur. Ir iš niekur. – Jau nė neprisimčiau visų tų vietų, kur mums teko gyventi, nes retai kokiam

mieste užtrukdavome ilgiau nei kelis mėnesius. – Mes abi anglės, nors Anglijoje dar nesu buvusi.

Jis kiek sutrikęs žvelgė į mane, bet supratęs, kad nenoriu į šį klausimą gilintis, pakeitė temą.

Silpno raudonojo vyno tik gurkštelėjau, nes baiminausi daugiau išgėrusi leptelėti ką nors kvaila. Mokytojui Fioreliui kalbant, žiūrėjau į jo dailias lūpas, žavėjausi tamsiais plaukais ir glotnia rusva oda. Visiška priešingybė mano blyškiam angliškam gymiui ir šviesaus vario atspalvio garbanėlėms.

Laikas kalbantis su Fioreliu bėgo nepastebimai, o kai mama bandydavo į save atkreipti dėmesį, gėda, bet turiu pripažinti, kad apsimesdavau nepastebinti.

Mums baigus vakarieniauti, pro langą pažvelgiau į tamšėjantį dangų.

– Turime dabar pat išeiti, kol visai nesutemo ir dar matyti kelias, – pasakiau sunerimusi.

Mama nervingai prikando lūpą.

– Nesijaudinkite, – ramino sinjoras Fiorelis. Ir, nusišypsodamas namų šeimininkei, pridūrė: – Jums leidus, ponია, palydėsiu viešniais į užėigą.

Neilgai trukus išėjome. Lauke buvo šalta. Ėjome sparčiau žingsniu, o kai mama stengdamasi nuo mūsų neatsilikti kluptelėjo, Fiorelis paėmė ją už rankos.

– Tikiuosi, dėl mūsų jums neteks išsukti iš kelio? – paklausiau palydovo.

– Visai ne, mano šeimos namas – miesto pakraštyje. Mes jį praeisime.

– Mudvi ne vietinės, gal žinote, kas mums čia galėtų išnuomoti namuką?

– Paklausiu mamos, – atsakė mokytojas Fiorelis. – Ji visad žino, kas dedasi mieste.

Mums einant pro šalį, jis rankos mostu parodė į savo namą – gana didelį, su išpuoselėtu sodu.

Netrukus priėjome užeią.

– Užsiksiu pas jus po kelių dienų, jei turėsiu kokių naujie-
nų, – atsisveikindamas tarė mūsų palydovas.

– Yra dar kai kas, – ryžausi paklausti. – Nesmagu prisipa-
žinti, bet nežinome jūsų darbdavės vardo. Kambarinė mums
nepristatė, o paskui jau buvo nepatogu klausti.

Sinjoras Fiorelis nusijuokė.

– Matyt, galvojo, kad kunigaikštienę pažįstate.

– Kunigaikštienę? – nusistebėjo mama.

– Taip, – patvirtino vyriškis. – Jūsų šeimininkė – jos kara-
liškoji didenybė Velso kunigaikštienė, jūsiškio Anglijos kara-
liaus marti.

Mama suėmė jį už riešo.

– Nejau Karolina Braunšveigietė?

– Taip, ji.

– Ką gi, – nutęsė mama, – man jau daug kas aiškiau.